

מתיקות החנוכה

יו"ל ע"י ישיבת 'חיים של תורה - לובלין' פניה'ק ירושלים ת"ו - בראשות הגאון רבי מנחם יאנוע שליט"א, תלמידו של מרן פוסק הדור בעל ה'שבט הלוי' זצוקלה"ה

משיחותיו של מורינו ראש הישיבה שליט"א

מתיקות השמחה המונעת מריבות...

אברהם אבינו עשה הכנסת אורחים וגלה את ה' בעולם, ויצחק בנו חפר בארות מים להשקות את הבריות, ויעקב הקים את שתיים עשרה השבטים שהעמידו את כלל ישראל, וגלה לנו דרכם שאדם יכול להיות בנוי מאד בעיני פלם ביוסף הצדיק, ואפלו הוא יכול להיות רדוף ע"י אנשים גדולים כמו השבטים, שרדפו את יוסף עד פדי ש"לעבד נמפר יוסף! אעפ"כ אין גצה ואין תבונה נגד ה', שפסוף יוסף נעשה למלך.

הענוי הגדול ביותר...

בעצם, מכירת יוסף היתה מעשה קשה יותר מהשלקתו לבוה כי מהבור היה יכול ראובן להשיבו ליעקב, אבל מכירתו לעבד היא היתה ספנה גדולה, ולכן יהודה שהציע למכרו, בעקר הוא זה שהיה צריך פפרה. כי בזמנם, לא היתה אפשרות לעבד להפטר מעבודתו לנצח, וזה הענוי הגדול לכן המלך - יוסף, להתהפך לעבד לגוים שפלים, והם משפילים אותו בכל מיני השפלות, והוא מפקר לכל דבר ואין לו אפשרות להתנגד לכלום, כמו שאח"כ אשת פוטיפר רצתה להזיק לו, לכן כל ענוי בעולם היה יותר טוב ליוסף מאשר שימכרוהו לעבד.

להלך בעולמו של ה'!

ורצון ה' שאדם יתבונן ויחשב, מה היה יכול להיות לו דברים הכי גרועים; לשכב ח"ו בבית החולים עם מחלות קשות ויסורים נוראים, שאז האדם מצפה רק לצאת משם, ולא מתלונן על שום הנאה שחסרה לו, ואז יתבונן פמה מאשר הוא שהוא מזהך בעולמו של הקב"ה בכריאות הגוף והנפש.

ואם יתבונן בזה פראוי, בודאי יהיה מאשר ושמה תמיד, כי בחוש רואים שהרבה בני אדם מכל קהלות ישראל לוקים בכל מיני מחלות, א"כ מי שאינו בכלל החולים, ראוי לו לשמח מאד וגם אדם שיש לו חלי רח"ל, ישמח שאינו לקוי במחלות קשות יותר כמו אחרים.

הצופים של האדם...

זה מביא אנשים לבית חולים, בכדי שהם יהיו לנו בצופים, כמ"ש "צפה נתתיך לבית ישראל", שדרכס נכיר בחדס שאיננו נזקקים לשכב בבית חולים, ורואים בחוש שפשאדם לא מכיר עי"ז בחדס ה', ה' מביא חולים מעוד מקומות שקרובים לאדם, כשכנים, מכרים ובני ביתו ח"ו, פדי שיתעורר להפיר בחדס ה', ואילו כשאדם מתעורר ומודה לה' על פריאותו ועל שאר חסדיו, ואפלו על הפוכות שגראות לעיניו כקטנים ביותר, ה' ממשיך ומרעוף עליו טובות פאלו וגדולות מהם.

מתי לא מקנאים?...

והפכה שכ"כ חשוב לה' שנכיר בחדסיו היא מאהבתו של ה' אלינו, שרוצה את טובתנו, כי כשאדם מכיר בחדסיו ה' ושמח בטובות אלו שבחלקו, שוב אינו מקנא ולא בועס ולא מוזק לבריות ולא תשרה עליו עצבות.

תוכן הגליון

- א. מתיקות השמחה המונעת מריבות..... א
- ב. מתיקות הניסים - סיפור..... א
- ג. מתיקות שיחי..... ב
- ד. מצות מתוקות מאבא..... ב
- ה. מיני מתיקה לילדים..... ב-ג
- ו. המחבל של הנאמנות..... ג
- ז. מתיקות נשימות האיברים..... ג
- ח. מתיקות מצוות החנוכה..... ד
- ט. מתיקות חכמת יוסף..... ד

מתיקות הניסים

כאשר בנר בני הבכור, נסעתי לת"ח גדול לקבל את פרקתי למציאת השדוף עבורי, מלבד הברכה שקבלתי ממנו, הוא נתן לי פרק ויסוד עצום, שברצוני לשתף את הקוראים בזה, ולספר מה ארע לי בעקבות כה:

אותו ת"ח אמר לי: יקעת אתה נכנס לנושא חדש שלא התנסית בו מעולם, שמהיום אתה מתחיל לחפש שדוכים לבנה, אך דע לה שיש בזה הטעיה גדולה לאדם, שבו מטבע הנכריים שתמיד משתדלים להשלים את הסרונותיהם ברוחני ובגשמי, ומטבע האדם שאינו מעריך את החסדים שפבר קבל, ועל הסרונותיו של האדם הוא יתפלל ויתחנן לה' שישועו, כי הוא יודע שעי" תפלתו יזכה לישועה, אבל אין בני האדם שמים על לבם להכיר טובה ולהודות לה' על החסדים שפבר קבלו, כי הם מבינים שלא יחסר להם כלום אם לא יודו ולא ירויחו כלום אם יודו, וזהו מדת כפיות טובה נוראה שבאדם, ועליו לשבר את רע לבנו האבן הזה, וכה נפטרתי מאותו ת"ח.

האמת, שכששמעתי את הדברים הללו, ואחרי ששמעתי אותם, לא התבוננתי בזה כמעט כלל לא, רק שמעתי זאת כמו עוד איזה דבר חזק, והמשכתי בדרכי. כל יום ויום הייתי הולך או מתקשר לשדוכים חדשים גם ישנים, ושואל ומכר על עסקי שדוכים, אך דא עקא עברה שנה גם שנתים ושלוש, ובני לא מוצא את שדוכו.

כשהוא כבר הגיע לגיל עשרים וחמש, כבר דאגתי נורא, גם עבורי וגם עבור הילדים הפאים אחריו שמתעבבים, נסעתי לקבר רחל ושם שפכתי את צקוני לבי לפני ה' על ציונה של האמא רחל. לאחר כחצי שעה של תפלה אישית מלבי השבור, עלה בזכרוני כל השיחה ששוחחתי עם אותו ת"ח, והדברים הדהדו באוזני פאלו אני שומע אותם זה עתה ממש.

בושה גדולה אחזה אותי מהתנהגותי שאני יודע רק לבקש, ואיני יודע להכיר טובה ולהעריך את הטובות שקבלתי עד הנה, ומה גם, השבתי לעצמי, בודאי זוהי הסבה ששדוכי בני מתעבבים, ואם חשבתי שלא מפסידים מחסר הכרת הטוב והודאה, הרי שקעת מוכה לי בפריש שמפסידים מקר רבות.

לא יכלתי להכיל את הצער והעגמת נפש שאחזה אותי מקרה, והחלטתי לצאת מעט להתאורר, יצאתי החוצה ואי... אני רואה יהודי בעל חדרת פנים, והוא מאיר לי פנים כמו שמכיר אותי מקדמת דנא, ובשמחה גדולה הוא נגש אלי ולוחץ לי יד לשלום עליכם, הארת פנים הזו

המשך המעשה בעמוד ד'

רבנו של עולם, ובני לאמונה שלמה שבדרך העשר והגדלה, ואם ברצונך להצליח אותי, לא יוכלו שום בני אדם להזיק לי, כמו שלמדתי בתורתך, שבין שרצית בגדלתי של יוסף הצדיק, לא הועילו כל מעשי אהיו שבקשו למנוע את הצלחתו, ואע"פ שמכרוהו לעבד שזה הנזק הגדול ביותר, כי בזמנם לא היתה לעבד שום אפשרות להשתחרר מעבדותו, והוא היה מפקר לכל ונבזה תחת הגוים, אעפ"כ הוצאת אותו מבור תחתית ועשית אותו מושל בכל ארץ מצרים.

אנא ה', ובני לשמוח בחלקי ובטוב שיש לי בזה הרגע, אף אם נדמה לי שעדין אין טובתי שלמה, ואתבונן בבני אדם השוכבים בבתי חולים ומדבאים ביסורים, שאותם אתה מעמיד בצופים בשבילנו, שדרךם נבחין כמה טוב לנו שאנו בריאים ושלמים, וכך אהיה מלא בשמחה וחדנה תמיד, ובהיותי שמה אנצל מכעס, קנאה שנאת הריות ושאר מדות רעות.

אנא מלך חנון ורחום, ובני לקבל עצת ת"ח צדיקים על כל מעשי, שהרי יעקב אבינו הוכיח את שמעון ולוי על שלא התנעצו עמו איד לשפוט את שכם בן חמור, ואמר להם: "עברתם אתי", הינו אתם מחשיבים אותי בשמן עכור שלא משתמשים בו, בכך שלא באתם לקבל את עצתי קדם ששפתתם את העיר שכם. וכמו כן אלו היו מתנעצים עם יעקב מה לעשות ביוסף, שלדעתם הוא מתגדל עליהם, היו נמנעים מלמוכרו, ויוסף היה נעשה למלך בלי שיתאזר במכירתו.

אבי שבשמים, ובני להפריד מהרע אע"פ שאני קשור בו מאד, כמו שבעת שיעקב הוכיח את שמעון ולוי ואמר "שמעון ולוי אחים בלי חכם מברתיכם", מיד נפרד לוי משמעון אע"פ שקשה מאד להפריד מחבר ולכן זכה שמשנה ואחרו וכל הבהנים והלויים יצאו מזרעו.

עצות מתוקות מאבא...!

יוסף הצדיק אע"פ שהוא לא היה גדול בעיני הריות, שהרי יהודה היה מלך האחים, אבל לו היתה מעלה מיוחדת שדרבו אפשר ללמד מודות טובות. והאחים קנאו בו.

יעוץ עם יוסף...

הגמ' (שבת י'): אומרת: לעולם אל ישנה אדם בנו בין הבנים שבשביל משקל שני סלעים מלת שנתן יעקב ליוסף יותר משאר בניו נתקנאו בו אהיו ונתגלגל הדבר וירדו אבותינו למצרים. וצריך לדעת, שבדאי יעקב עשה את מעשיו ע"פ ה', כי ה' רצה מהשכמים הקדושים שיתגברו על קנאתם, וכשהתעוררה הקנאה בלבם, היה ראוי שיגשו אל יוסף לשוחח עמו, ולשאל אותו, מדוע לפי ראות עיניהם הוא מתגדל עליהם, ואז הוא היה מסביר להם שאינו מפקש להתגדל עליהם בלא, ולהפך הוא רוצה להשלים אותם, ולהמליכם עליו.

חישויות נמצאות אצל האבות...

וגם היו יכולים לגשת ליעקב אביהם, ולשאל אותו מדוע הוא מקרב את יוסף יותר מהם? והוא היה מסביר להם שיש ביוסף דבר מיוחד שאין בהם, וכשם שרבה בעת שהבנים התרועעו בקרבה, היה ראוי שתשאל ותדרוש את ה' אצל אברהם המיה, או אצל יצחק בעלה, שהרי ה' הבטיח "ואברכה מברכך" - שהברכות מסורות בידו של אברהם, שמה שמברך מברך, ואע"פ שעשו לא היה ראוי לברכה, בכל זאת אלו היה מברכו אברהם, היה עושה את עשו לצדיק הראוי לברכה.

כמו שרואים שיעקב אומר על מנשה ואפרים: "מי אלה", ותו"ל דורשים: מי אלה שאינם ראויים לברכה, משום שראה שרשעים עתידים לצאת מהם, ואז אמר יעקב: "מהם נא אלו ואברכם", וכיון שברכם נעשו ראויים לברכה.

א"כ, היה ראוי שרבה תבא לאברהם שיברך את בנו עשו,

כך השמן העבור...

וכך גם במעשה דינה, יעקב אומר לשמעון ולוי: "עברתם אותי" - יעקב דומה לשמן המסופל על החכמה והשכל הנה שממנו ראוי לקבל עצה ותושייה בכל ענין. וכיון שלא באו שמעון ולוי להתנעצו עמו מה לעשות במעשה דינה, והרגו את כל העיר שכם על דעת עצמם, לכן אומר להם יעקב: החשבתם אותי בשמן עכור, בכך שאינכם הפצים לקבל את עצתי.

הגדלה גדלה לברכה...

ובענין יוסף, אלו היו מתנעצים עם יעקב הוא היה מסביר להם, שיוסף צריך להיות מלך, והוא היה נעשה למלך במצרים בדרך הטובה ביותר. אמנם, השכמים בודאי לא היו ראויים לאותו מעשה, אלא שהדבר נעשה כדי ללמד לדורות, שאדם שה' רוצה לגדלו, הוא יגדל אפילו אם בלם ירדפו אותו.

הפרדה של לוי...

והנה, מעשים אלו שנעשו לוי יעוץ עם יעקב, היו בעקב יוזמתו של שמעון, ולוי היה רק מתלזה אליו ומסיעו, ובעקב שמעון הוא זה שלא קבל את דברי אביו, וענה לו: "הכוונה נעשה את אחותנו", ובשעה שברך יעקב את השכמים, והוכיח את שמעון ולוי ש"כלי חכם מברתיכם", מיד עשה לוי מעשה גדול, ונפרד משמעון אהיו, אע"פ שקשה מאד לכל אדם להפריד מחברים הקשורים אליו, לכן זכה לוי לצאצאים קדושים, ואלו משמעון לא יצאו אנשים חשובים.

מייני

היו זמנים שהגוים גזרו שלא להדליק נרות חנכה, והיו צריכים להדליק רק בתוך הבית, ובגזרות האינוויזיציה לא יכלו להדליק אלא רק בחדרי הדרים ובמרתפים, ומדוע באו גזרות אלו, הרי בודאי לא חשיד קב"ה דעביד דינא בלא דינא (ברכות ה:)? אלא מפיון שלא לומדים תורה ע"מ לקנות מדת החסד כראוי ולא לומדים תורה על מנת לקמדה לאחרים (עין ספה מט:). לכן נענשנו שהגוים גזרו עלינו שלא להדליק נרות חנכה הרומזים לתורה, והנאלצנו שלא להדליקם ברח"ו ולא התפרסם הנם לרבים, אלא הדליקו אותם בתוך הבית, כי בזה נכשלו - שלמדו תורה כל אחד לעצמו ולא הטיבו עמה לבריות, ולא זכו עמה את הרבים.

בנאמנות, ואמר לו: "כי אם זכרתי אתך", כי בשם שאמרת הייתי נאמן לפרעה ולכן תחזור לשרתו. כך אני הייתי נאמן לאחי וראוי שתזכירני לפרעה כדי שאצא מבית הפחד הזה.

אבל שר המשקים קצא ביוסף כי ביוון שראה שה' מצליח אותו בכל, הבין שודאי אם יצא מבית הפחד הוא יהיה משנה למלך, וחשש שר המשקים שיפסיד מכה את תפקידו כמשירת המלך, אבל הוא טעה בזה שכן יוסף היה לזקן אותו לשרתו מפני נאמנותו, אבל כך טבע הנאמנה שמקלקלת את השורה ואפילו הנאמנות שיש לאדם בטבעו היא מתקלקלת לו ע"י הנאמנה שבו.

"וירא שר האפים כי טוב פתר ויאמר אל יוסף אף אני בחלומי והנה שלשה סלי חרי על ראשי. הוא ראה על ראשו סלים שיש בהם חורים רבים והלחם בתוכם והעוף אוכל מהלחם, ובזה ראה יוסף את הוסר נאמנותו שאינו שומר את מאכליו של המלך אלא נושא אותם בסלים מהדרים ונושא אותם על ראשו ולא נושא אותם בסלים סגורים ונגנדי לבו כמו שהיה ראוי שעל פני העוף יכול לאכול מהמאכלי המלך לכן פתר לו שבודאי יהלו אותו על עץ והעוף יאכל את פשרו.

ובנאמנות בעבור ג' ימים, פרעה הוציאם מבית הפחד ובתחלה הוא קבל את שניהם, ושניהם חזרו לשרתו, אבל עד מהרה הוא גלה ששר המשקים נאמן, ושר האפים אינו נאמן, ולכן את שר המשקים השיב על פניו ואת שר האפים תלה.

נמצינו למדים שאדם יכול לגלות בחלומו את צפון לבו, כי במציאות קשה לאדם להכיר באמנות הרעות, ובחלומו הוא מנלה היכן הוא אוהב, האם הוא נאמן או לא, האם יש לו קנאה או לא, כי אדם יכול למעות שהוא נאמן לה' ולעמו, אבל באמנות פשוטה נוגע בו או בממונו, אינו מוכן לומר לכן ראוי לבא לחכם כדי שיפתור את החלום, ויפרש לאדם איזה מודות מתגלים לו דרך החלומותיו.

"ובחלומה חלום בלילה אחד אני והוא איש בפתרון חלמו חלמונו ולשם אתנו נער עברי. ויפתר לנו את חלומותינו". בחלומותיהם של שר המשקים ושר האפים, התורה מקדישה פסוקים רבים ומפרטת מה חלמו בדיקו, וצריך להבין מה רוצה התורה לחלמונו בקרה?

חז"ל מפרשים (עין תרגום יונתן), ששלשת השרונים הם בנגד שלשת אבות, אבל עדין קשה מודע שר המשקים ושר האפים צריכים לחלום דבר ששיד לעמו, היה ראוי לכאורה שיוסף יהלם זאת?

אלא דהנה שר המשקים ושר האפים צריכים להיות אנשים מאד נאמנים, כי הם משרתים את המלך בעצמו, ובהם תלוי מאכל פיו של המלך, ואם לא יהיו נאמנים, הם יכולים להורגו בכל יום. כבנתן ותרש שבששו לשלח יד במלך אהשו"ש ע"י הנחת סם במימיו, ומחמת שפעם אחת הם לא נהרו מספיק על מאכלי המלך, הוא השליכם לבית האסורים עם יוסף.

ובשמה חלמו חלומות של הכלים, יוסף ראה בזה דבר ה', שר המשקים מספר את חלמו: "והנה גפן לפני, יוסף הבין מזה ששר זה הוא שר נאמן, כי הגפן רומז על האשה הנאמנת לבעלה, כמו"ש "אשתך כגפן פריה בירכתי ביתך", והיה שהיה מלך נאמן נמשל לגפן, כמו שנאמר "כבס ביין לבשו וגדם ענבים סוטה, הכלילי עינים מיין", ומזה הבין יוסף ששר המשקים נאמן מאד למלכו, ואע"פ שליוסף הוא לא היה נאמן, אבל לפרעה הוא היה נאמן, ולכן יוסף העריך אותו, כמו שידד מלכנו העריך את אבנר מחמת הנאמנות שהיתה לו לשאול.

"ובנפן שלשה שרונים", זה בנגד אברהם יצחק ויעקב הנאמנים, ובחלומו ראה שר המשקים שהוא סוטה את הענבים לתוד כוס פרעה שבידו, ובזה שוב נפרת נאמנותו, ולכן יוסף פתר לו: שבשם שהיית נאמן מלכתחלה, בן תשוב לשרת את פרעה

כל אדם צריך להודות לה' על הסדיו הרבים שעלינו, ובפרט החסדים שבאיברי גופנו כמו"ש ישבן חובת כל היצורים לפנדק ה' אלוקינו להודות להלל ולשבח... ואדם הרי לא יכול להודות בכל רגע על כל רמ"ח איבריו ושם"ה גידיו, לכן ראוי לכרד על הבשמים ולהריחם, ולכן בזה להודות על הנשימות, ובזה נחשב לו שהודה על כל איבריו, כי לכל האיברים יש חיות רק ע"י הנשימות, ובלי הנשימות אינם חיים ח"ו, וכל נשימה שאדם נושם היא נמשכת ובאה לכל אבר מאיברי גופו.

מתיקה לי לדים

בעת הדלקת כל נר ונר בחנכה, עלינו לבנות להודות לה' גם על הנסים שבזמן הזה, והם החסדים הגדולים שעושה ה' עמנו: שנתן לנו את התורה והמודות הטובות הוציאם ממנה, מצות תפלין ושאר המצות, מצות הקרבת קרבנות וגם בימי הגלות יש לנו שמחה מהתבוננות בחסד שבאברינו וגידינו, כמו שהיו הכהנים מלמדים להתבונן ע"י הקרבנות. כמו"כ יש לבנות להודות על החסדים של; הפרות, הבית והמשפחה, הלחם, היין והשתיה, מיני הבשמים המזבירים לנו את חסד הנשימות שעל ידם אנו קימים, והאתרוג המזכיר את בריאות לבנו וכל גופנו.

מתיקות מצות התנקה

וכי ישמש מישוהו ויאיר לזו? אבל ה' הפלך הגדול מאיר לעמי כמ"ש "וה' הלך לפניהם יומם" ואף הם התגורר.

שלח הפלך חילים אחרים והזהירם לא לדבר עמו כלל, בשיצאו הניח אינגלוס ידו על המזונה ואמר להם מה זה? אמרו לו אמר אתה אמר להם: מנהגו של עולם קלף בשר ידם יושב מפנים ועבריו משמרים אותו מפחית ואלו הקב"ה עבריו מפנים והוא משמרן מפחית וכן גם הם התגורר, שוב לא שלח הפלך חילים אחריו.

ויש לפרש שלכן תקנו חז"ל להניח את התנקה פחית ליד המזונה, להראות שה' עומד בפתח ביתינו לשמור עלינו והוא מאיר לנו את דרכנו ועוד שהתנקה היא מול המזונה, כי הנר זה חסד שה' נותן לנו שמן שנוכל לבשל ולהאיר עמו, וחסד זה כתוב במזונה ששם ה' מוכיח לתת לנו דגן תירוש ויצהר אם נאהב אותו ונעבד אותו, ואנו מודים לה' עם הנרות על שחונן אותנו בחסדיו בשמן ובכל טוב ולכן ראוייה התנקה לעמוד מול המזונה.

והינו כמ"ש "הללו את ה' כל גוים שבהמה כל האמים" כי ראוי לגוים לשבח את ה' על הנסים שעושה לעמי משום שגם הם נהנים מכך שמוכר לעמי שעויו עמי עובדים את ה' ובא פשע לכל העולם. ועוד שראוי לפרסם את נפי ה' לגוים כי עי"ז הם נבנעים תהתינו, ע"י שהם רואים את גדולת ה' ושהוא אוהב את עמו ומטיב להם.

הגמ' (ע"ז) מספרת על אונקלוס אונקלוס התורה, וכן את התורה ורבים התגורר. על ידו, כמו שמספרת הגמ' שהפלך שלח קבוצת חילים להביאו אליו, והוא החל לדבר עמהם על ה' ועל התורה והתגורר, אד"כ שלח עוד אנשים ואמר להם לא לדבר עמו, וכשבאו אליו אמר להם: אמר לכם דבר נאה בלבד, כל אדם חשוב - מישוהו יותר קטן מפניו משמשו ומאיר לו בנה והאדם הגדול

א. הגמ' אומרת 'הרגיל בנר הוין ליה בנימ ת"ח/ וצריך להבין מה הקשר בין הנר לילדים? אלא שטבע האש שהיא עוברת מוקום למוקום ואלו הפנים מוכנים את האש, לכן בהנחה מודלקים אש ברה"ר בגרות הנבה, כדי לרמוז שאנו מעבירים מאחד לשני את התורה הדומה לאש, ומאירים אותה לרבים, והנר דומה לתורה והיא ש"ש שאב מעביר לבנו והפן לנבד וכן ע"ז התורה.

ב. כתב הפוסק זמן הדלקת נר הנבה היא בסוף שקיעת החמה ולא פתח בצאת הכוכבים, משום שגרות הנבה מרמזים על התורה שעליה נאמר "אם לא בריתי יומם וליילה חקות שמים וארץ לא שמתי", א"כ התורה מוזיקה את היום והלילה ואת כל העולם לכן קדם שיהיה ודאי לילה ראוי להדליק את נרות התנקה כי רק ע"י התורה יכול להפגם הלילה ולהתקיים.

ג. הנרות צריכות לדלוק עד שתכלה רגל מן השוק, והינו רגלא ותגרמודאי, שהם הגוים שמתעבבים בשוק, ולפי' משמע שיש פרומוני ניסא גם לגוים.

מתיקות תכמת יוסף!

נותן להם מקום מגורים וכל טוב. לכן יש לפרש ששם ענה להם יוסף בהכמתו כדי לפרסם ולהנבם, ואמר להם: "ואתם חשבתם עלי רעה" - נכון אתם צודקים היה לי מהשבה רעה לחרוג אתכם, אבל "אלקים חשבה לטובה", עדיף לי לא לחרוג אתכם כי אני רוצה שתהיו עבדי ולמה אחרוג את עבדי שמשרתים אותי!...

מכל זאת רואים, כמה אדם יכול לשעות בשיאיו מעריך את הת"ח הצדיקים, שה' מנה אותם להנהיג את עמי, וכמה ראוי להיות נאמן אליהם, שאם יש לאדם נאמנות לעבדי ה', זה מתגבר על מדותיו הרעות בקנאה, נאווה ושבא, ואלו אם אינו נאמן המדות הרעות ותאוותיו הרעות מתגברות עליו.

יוסף ויהרם, אבל זה עצמו הפרוץ שהשדו ביוסף שיהרג אותם, והרי היה להם להקביר במדותיו הטובות, מכך שבשעה שהם באו אליו ולא הפירוהו היה בידו להרגם, והיה מתרץ לאביו שלא הקירם שהם אחיו, או שיאמר לעיקב שפרעה הרגם ומכך שלא עשה זאת והקפד כלכל אותם בכבוד, נפרים מדותיו הטובות ומוב לבו, ואעפ"כ הם חשדו בו שהוא בעל מדות רעות.

ועל כן באותה שעה נכח יוסף על כך שהשדו בו, והם נפלו לפניו ואמרו לו: "הננו לך לעבדים", וזה עוד יותר צער את יוסף, שהם נותנים לו הרגשה שהוא בכבוד רודה בהם, ורצה שהם יהיו עבדיו, פעוד שהוא באמת מכבד אותם

העקר בעבודת המדות, הוא שאדם וידה על האמת ופיר במדותיו הרעות, ויהנה וכה לדעתו הגדולה מאד רק בנות שהודה על האמת ואמר "צדקה מפני", כי א"א להוכיח לאדם שהוא מועה בלי שיודה על כך, כמו שראוי שיוסף עשה מלא תהומים לאחיו ובפוף הוכיחם ואמר: "אני יוסף", ואז הם נבהלו מאד מפניו, ומיד אח"כ לא הוכיחם שוב כלל, וראויים שהם חזרו להיות לא נאמנים אליו ואמרו "אביך ציה לפני מותו... אבא שא נא פשע אחיד", שזה דבר לא נכון כי יעקב לא ציה שימחל להם, משום שהם לא שבו מדרךם, ואיך ימחל להם הטא וזה!

אזכרם, חז"ל אומרים שהם עשו זאת מפני הפחד שהשדו

המשך מתיקות הגוים מעמוד א'

מתעבבים בשדוכים. כעת באתי הנה ל'מאמר רחל' לבקש ישועה, ואחרי חצי שעה של תפלה, נזכרתי בדברי הת"ח והבנתי שאני טועה בקה שאיני מודה לה', לא יכלתי להכיל את העגמת נפש שלי משיגאתי, יצאתי להתאורר, ואתה בא כשליח מן השמים ומספר לי כל זאת...

מיד קבלתי על עצמי, להודות לה' בכל יום למשך חמש דקות, על החסדים הגדולים שעשה עמי מאז לידתי, ועל הנס הגדול שנתן לי אשה וילדים הגונים, אע"פ שקמעט והדבר נבצר מפני, וכאן הספור לא נגמר...

מיד למחרת אותו יהודי נפלא - השדכן שלי, מתקשר אלי ומציע שדוך לבני, השדוך היה תואם מכל הבחינות, וביום הארבעים מאז הקבלה הטובה שקבלתי על עצמי להודות לה' בכל יום, נסגר ה'ווארט' בשעטומ"צ, ביום כל בני ובנותי נשואים ויש לי נכדים טובים מכלם, "חסדי ה' בי לא תמנו כי לא כלו רחמי".

י. א. נ. ירושלים.

הזעילו. בעת שברון לבי שמחה אותי מחד יוסא, ומאידך יוסא הדבר הביד אותי, כי חשבתי שבדאי אדם זה טועה וחושב אותי לאדם המכר לו, בעוד שאיני מביד אותו כלל.

אמרתי לו: 'עליכם שלום' ר' איד! אך נדמה לי שאיני מבידים זה את זה, ומי נדמה לך שאני? להפתעתי, הוא השיב לי: אני מתפונן אליך בדיוק, כשהוא נוקב בשמי המלא, הכולל שתי שמות פרטיים וגם שם משפחה. הופתי בהלם, ואמרתי לו מה שמך? הוא אמר לי את שמו המלא, השם הזה היה מעט מכר לי, אך בכלל לא משהו ברור.

ואז הוא אמר לי, אני מבין שאינך זוכר אותי, אבל אני זוכר אותך היטב, ובכן, אני הוא שזכרתי ה' להיות שלוחו לשדוך אותך, ואז הוא החל לגולל בפני ספור שלא ידעתי מעולם, וכן הוא ספר:

לפני כעשרים ושבע שנים, באשר היית בתקופת השדוכים, פנה אלי אביך, ובקש ממני להשתדל עבורך למציאת הזיווג. כשהצעתי לך את בת זיוה, אביך ואתה לא ידעתם כלל מה הסתתר ביני לבין משפחת חמיה. ובעת ברונתי לספר לך זאת, כדי שתדע להכיר טובה לה'.

אחרי ששני הצדדים רצו לסגור 'ווארט' ולקבלת לעשות תנאים, צד הפלה החליטו לברר עוד קצת לפני שפוגרים, ואז בחזר אחר שפכל הנראה קנא בה, דבר עליו כל מיני דברי גנאי, וספר שאתה בעל שכל חלש ואיך מבין כלום בלמוד, מה שכן, הוא אמר, שאתה אדם תמים וטוב, אבל בהחלט לא פקח אלא להפך...

מיד האבא התקשר אלי, ואמר שהם מבטלים הכל, נבהלתי ושאלתי אותו על מה הם מבטלים, אבל הוא לא רצה לספר לי, כי הוא טען שזה קתם לשוה"ר, והם בטוחים בדבר הזה שהם החליטו לבטל! כל ההפצרות שהפצתי בהם לא

זה הזמן להגדיל תורה!

הדפסת ספרים וחברות (קונטרסים) בכריכה (רכה הדבקה) ובכריכת סיכות בהדפסה ציבועית ושחור לבן במחירים קטנים וידידותיים. מינימום 50 כ"ח • מודעות רחוב עד חצי גיליון • עלונים וחברות ופרשנות שבוך בצבע

במחירים שאסור לפרסם בקשר הצעת מחיר עוד היום מכשור חדשני

משלוחים לכל חלקי הארץ!!!

דפוס תמר
053-3433366
0571010@gmail.com